

Nejzábavnější kniha Davida Walliamse,
označovaného za nového Roalda Dahla

David Walliams

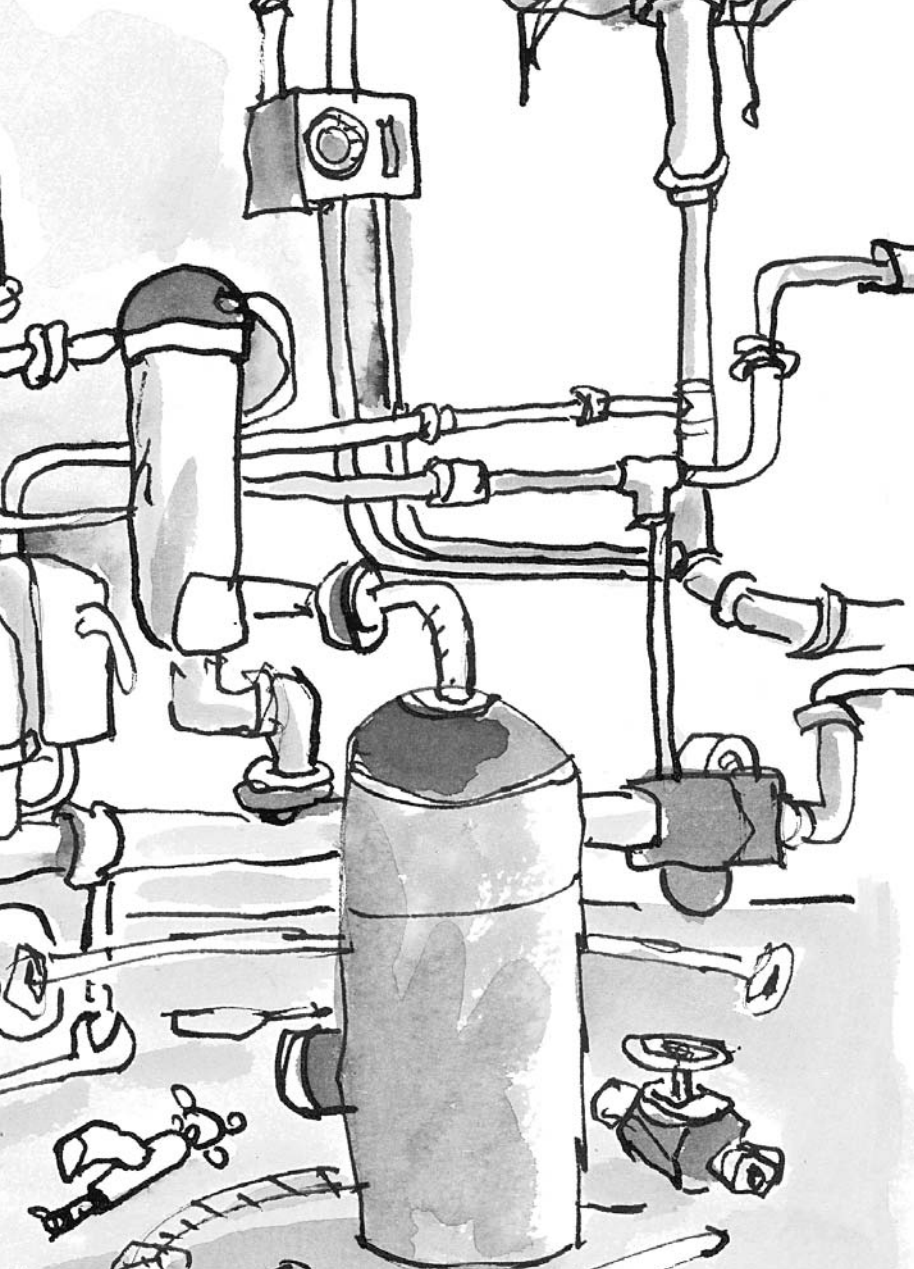
UVNITŘ
OBROVSKÝ
DIAMANT
* jen na obrádku *

BABIČKA DRSŇAČKA

David Walliams

BABIČKA DRSŇAČKA

Ilustroval Tony Ross

Argo

David Walliams

Babička drsňačka

Z anglického originálu *Gangsta Granny*
vydaného nakladatelstvím *HarperCollins Children's Books*
v Londýně roku 2011

přeložila Veronika Volhejnová

Ilustroval Tony Ross

Grafická úprava Vladimír Fára

Odpovědná redaktorka tištěné knihy Alena Pokorná

Odpovědný redaktor elektronické knihy Oldřich Vágner

Vydalo nakladatelství Argo,

Miličova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2012 jako svou 2067. publikaci

Elektronické formáty připravil KOSMAS

www.kosmas.cz

Elektronické vydání první

ISBN 978-80-257-0713-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-0962-7 (ebook)

© Argo, 2012

Text © David Walliams 2011

Illustrations © Tony Ross 2011

Translation © Veronika Volhejnová, 2012

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

*Pro Philipa Onyanga...
... nejstatečnějšího kluka,
jakého jsem kdy potkal.*

Poděkování

Rád bych poděkoval několika lidem, kteří mi s touhle knihou pomáhali.

Především úžasně nadanému Tonymu Rossovi za jeho magické ilustrace. Dále Ann-Janine Murtaghové, skvělé šéfce divize dětských knih u HarperCollins. Nickovi Lakeovi, mému pracovitému redaktorovi a příteli. Fantastickým grafikům Jamesi Stevensovi a Elorine Grantové, kteří pracovali jeden na obálce a druhý na textu. Pečlivé jazykové redaktorce Lizzie Ryleyové. Samantě Whiteové za skvělou práci při propagaci mých knih. Báječné Tanye Brennand-Roperové, která vytváří audioverze.

A samozřejmě také svému literárnímu agentovi Paulu Stevensovi z Independentu za jeho vytrvalou podporu.

Ze všeho nejvíc bych chtěl poděkovat vám dětem za to, že moje knihy čtete. Vážně mě zahanbujete, když za mnou chodíte na autogramiády, píšete mi dopisy nebo posíláte obrázky. Moc rád vám vyprávím příběhy. Doufám, že mě jich ještě pár napadne. Čtete dál, prospívá vám to!

Kapustová voda

„Ale s babičkou je děsná nuda,“ stěžoval si Ben. Byl studený listopadový páteční večer a on se jako obvykle otráveně válel na zadním sedadle rodinného auta. Zase už jeli k babičce, kde měl jako každý týden přespát do rána, a jemu se tam příšerně nechtělo. „Se všema starýma je nuda.“

„Takhle o babičce nemluv,“ napomenul ho nepřesvědčivě táta. Tlustým pupkem se přitom opíral o volant malého hnědého rodinného autíčka.

„Já to tam nesnáším,“ protestoval Ben. „Telka jí nefunguje, pořád chce jenom hrát scrabble a smrdí kapustou!“

„No, musím uznat, že v tomhle má pravdu, babička vážně smrdí kapustou,“ souhlasila máma, která si ještě na poslední chvíli malovala rty konturkou.

„Pěkně děkuju za pomoc, ženo,“ zavrčel táta. „Moje matka je nanejvýš slabě cítit vařenou zeleninou.“

„Nemohl bych s vámi?“ prosil Ben. „Já miluju společný tanec,“ lhal.

„Říká se tomu společenský tanec,“ opravil ho táta. „A nemiluješ ho. Říkal jsi, cituji: To bych radši snědl suchý z nosu, než koukal na tu kravinu.“

Benovi rodiče totiž společenský tanec *milovali*. Ben si občas říkal, že ho milují víc než jeho. V sobotu večer se v televizi vysílal pořad *Tanec s hvězdami*, kdy různé celebrity tančily v páru s profesionálními tanečníky. Táta s mámou ho ani jednou nevynechali.

Kdyby u nich doma hořelo a máma si musela vybrat, jestli zachrání blýskavou zlatou stepovací botu, kterou kdysi nosil Flavio Flavioli (vypulírovaný opálený italský tanečník a donchuán, který vystupoval ve všech řa-

dách tohohle televizního hitu), nebo své jediné dítě, Ben si myslel, že by si spíš vybrala tu botu. Dneska máma s tátou měli namířeno do Arény, aby *Tanec s hvězdami* viděli živě na pódiu.

„Já nevím, proč pořád vykládáš, že budeš instalatérem, Bene. Kdybys radši nemluvil hlouposti a uvažoval o tom, že budeš profesionálně tančit,“ prohlásila máma a čmárla si konturkou po tváři, protože auto poskočilo na zvlášť vysokém zpomalovacím pruhu. Máma se obvykle líčila v autě, což znamenalo, že každou chvíli někam dorazila zmalovaná jako klaun. „Možná by ses nakonec mohl dostat i do *Tance s hvězdami!*“ dodala nadšeně.

„Jenomže takhle poskakovat je trapný,“ odsekl Ben.

Máma zafňukala a sáhla po kapesníčku.

„Chovej se k mamince slušně. A už mlč, Bene, buď tak hodný,“ řekl rázně táta a zesílil hudbu. Samozřejmě že hrálo cédéčko z *Tance s hvězdami* – na obalu svítil nápis *50 zlatých hitů ze zlaté televizní show*. Ben to cédéčko nenáviděl, už jen proto, že ho slyšel snad

milionkrát. Musel ho poslouchat tolikrát, že to bylo jako mučení.

Benova maminka pracovala v místním manikéřském podniku jménem *Gailin nehtový salon*. Moc zákazníků tam nechodilo, a tak máma a ta druhá paní, co tam pracovala (jmenovala se, jak jinak, Gail), většinu dne strávily tím, že vylepšovaly nehty jedna druhé. Brousily je, čistily, upravovaly, promazávaly, vyrovnávaly, leš-

tily, vyplňovaly, lakovaly, prodlužovaly a zdobily. Celý den jedna druhé něco dělaly s nehty (ledaže v televizi dávali nějaký pořad s Flaviem Flaviolim). To znamenalo, že máma vždycky chodila domů s hrozně dlouhými barevnými prodlouženými nehty na rukou.

Benův táta dělal u bezpečnostní služby v místním supermarketu. Vrcholem jeho dvacetileté kariéry zatím bylo, že zastavil nějakého dědulu, který se pokusil schovat v kapsách dvě vaničky margarínu. Táta byl už teď tak tlustý, že by za žádným zlodějem ani utíkat nedokázal, mohl by mu ale zablokovat východ. Táta se s mámou seznámil, když ji neprávem obvinil z krádeže sáčku chipsů, a do roka se vzali.

Auto zahnulo za roh do Grey Close, kde se krčil babiččin přízemní domek. Stála tady celá řádka takových posmutnělých domečků, v nichž většinou bydleli staří lidé.

Auto zastavilo a Ben pomalu otočil hlavu k domku. Z okna obýváku vyhlížela babička. Čekala a čekala. Vždycky čekala u okna, když měl Ben přijet. *Jak dlouho tam už stojí?* pomyslel si Ben. *Od minulého týdne?*

Ben byl její jediné vnouče, pokud věděl, takže nikdo jiný k ní na návštěvu nechodil.

Babička zamávala a usmála se na něho. Neochotně jí to oplatil, ale protože byl hrozně naštvaný, úsměv se mu moc nepovedl.

Táta ani nevypnul motor, jen řekl: „Někdo z nás tě zítra kolem jedenácté vyzvedne.“

„Nešlo by to v deset?“

„Bene,“ zavrčel táta. Odemkl dětskou pojistku a Ben nevrle otevřel dveře a vystoupil. Samozřejmě že žádnou dětskou pojistku nepotřeboval; bylo mu jedenáct a měl dost rozumu, aby za jízdy dveře neotevíral. Podezíral tátu, že ji používá jen proto, aby se Ben cestou k babičce nepokusil o útěk. Dveře za ním zacvakly a motor se znova rozběhl.

Než Ben stačil zazvonit, babička už mu otevřela.

Ven se vyvalil oblak kapustového zápachu. Bylo to jako velká smradlavá facka.

Babička vypadala úplně jako z učebnice (viz obrázek na str. 19).

„Maminka a tatínek nepůjdou dál?“ zeptala se trochu zklamaně. Tohle byla jedna z věcí,

